

Hur bryter vi segregeringen?

»vårt sätt att se på samhället och varandra«

Projektet har mött motstånd från vissa konservativa delar av kristenheten. Tidningen *Dagen* har kallat det ”religionsdialog som går över styr”. Men nu står det äntligen klart att Nacka församling kan bilda en insamlingsstiftelse tillsammans med muslimska föreningen för att förverkliga *Guds Hus* (gudshus.se). När det står färdigt kommer kyrka – både svenskkyrklig och katolsk kyrka – och moské, mitt i förorten Fisksätra, att vara förenade genom ett inetorg. Det kommer att ha tak och väggar i glas för att signalera att Guds Hus på alla sätt är ett öppet hus. En verksamhet som är igång redan idag är Källan, diakoni och rådgivning som är ekumenisk och interreligiös.

Att träffas över konfessionsgränser inte bara vid religionsdialogskonferenser, utan att dela liv, arbetsdag och vardag med varandra, det gör så stor skillnad. Särskilt som Sverige är ett väldigt segregerat land. Det märks i skolor, på arbetsplatser och i boendet. I senaste Mångfaldsbarometern uppger 40 procent att de aldrig umgås med någon från Afrika.

Jag tänker på min egen familjs resa. För snart sex jular sedan flyttade vi från en mer medelklassig del av Uppsala till Stenhagen. Vi behövde en större hyreslägenhet, och där fanns det. Flyttkartongerna stod fortfarande ouppackade när det ringde på dörren. En pojke räckte fram en stor påse godis: ”God jul!”. För första gången i Uppsala fick vi en julhälsning från grannar – och det från en from muslimsk familj från Gaza. Tala om att vi kände oss välkomna till vårt nya hem!

Vi lärde känna grannar med ursprung i lika många länder som trappuppgången har lägenheter. Men hur mycket säger det? Vi upptäckte att här bor disputerade akademiker (båda kvinnor), en nybliven läkare (också kvinna), en hängiven fotbollstränare för ungdomar, en exilförfattare ... Och så förstås paret från Gaza och deras sex översvallande hjälpsamma pojkar, nu även stolta storebröder till två små flickor.

Samtalsämnen på busshållplatsen kan handla om himmel och helvete, eller vad det betyder att fasta. Som det självklaraste i världen. Det var lätt att lära känna grannarna; på busshållplatsen, i trapp-

uppgången och i kvarteret. Som Ali, som lever uttrycket ”det krävs en by för att uppfostra ett barn”. Två kvällar i veckan, termin efter termin, år efter år, finns han där i hyresgästföreningens lokal och hjälper barn med läxorna. Som högutbildad, bördig från Somalia och med egna barn vet Ali hur mycket det betyder.

Att tvättstugan skulle vara en särskilt konflikt-drabbad plats har vi aldrig förstått på Stenrösvägen. En vackert handbroderad sjal vi glömt kvar låg prydligt hopvikt på mangeln när vi upptäckte den en vecka senare. Det känns tryggt att bo här. Ändå har många det tufft. Ohälsotalen är höga. Omkring 15 procent av barnfamiljerna i Stenhagen har försörjningsstöd. I grannområdet med enbart villor är siffran noll. Uppsala är en segregerad stad, med väldigt olika livsvillkor i olika stadsdelar. Lätt att missa om man inte flyttar sig utanför sin invanda bekvämlighetszon.

Journalisten Johanna Langhorst har i sin bok *Förortshat* skrivit om sina erfarenheter från en annan segregerad stad, Stockholm. Boken är en kärleksförklaring till förorten – och en anklagelse mot den självsegregerande vita medelklass som stigmatiserar den. Som inte kan förstå förorten eftersom den är främmande för de med makt. Av 61 chefer i Tenstas stadsdelsförvaltning bodde en (1) i Tensta 2009. Av 70 socialsekreterare bodde ingen (0) där. Antalet politiker och journalister som bor i Tensta är i det närmaste obefintligt.

Läs gärna Johanna Langhorsts debattbok. Diskutera den. Fundera på hur det ser ut bland anställda och förtroendevalda i Svenska kyrkan, var och hur vi bor. Fundera på vad det betyder för teologi och diakoni, för vilka prioriteringar vi gör, för vårt sätt att se på samhället och varandra. Om det känns som ett allt för stort steg att flytta, skulle det gå att förverkliga Guds Hus på fler ställen i landet, där du finns?

PETER LÖÖV ROOS

